

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 542/11
05.10.2011. година
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Власте Јовановић, председника већа, Звездане Лутовац и Предрага Трифуновића, чланова већа, у спору тужиоца З.Ц, кога заступа Ј.Ђ, адвокат из Н.С, против тужене Републике Србије, Министарство рада, запошљавања и социјалне политике Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж.бр. 8917/10 од 01.02.2011. године, у седници већа одржаној 05.10.2011. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДАЈУ СЕ пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж.бр. 8917/10 од 01.02.2011. године и Општинског суда у Новом Саду П.бр. 111/08 од 22.09.2008. године исправљена решењем истог суда од 21.04.2010. године, и предмет враћа Основном суду у Новом Саду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Саду П.бр. 111/08 од 22.09.2008. године која је исправљена решењем истог суда од 21.04.2010. године одбијен је приговор апсолутне стварне и месне ненадлежности и обавезана је тужена да тужиоцу по основу стицања без основа и на име разлике у припадајућој исплаћеној накнади за време незапослености у периоду од 01.01.2004. године до 31.03.2006. године исплати износ од 165.016,00 динара и доспелу законску затезну камату на неисплаћене разлике у износу од 118.184,54 динара, све укупно 283.200,54 динара са припадајућом законском каматом почев од 24.06.2008. године, да му по основу стицања без основа на име разлике у припадајућој и исплаћеној допунској инвалиднини у периоду од 01.09.1999. године до 31.03.2006. године исплати 110.038,44 динара и доспелу законску затезну камату на неисплаћене разлике у износу од 151.986,55 динара односно укупно 262.024,99 динара са законском затезном каматом почев од 24.07.2008. године као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 73.000,00 динара. Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж.бр. 8917/10 од 01.02.2011. године одбио жалбу тужене и исправљену првостепену пресуду потврдио.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права позивајући се на члан 395. ЗПП-а.

Апелациони суд у Новом Саду је решењем ЗР 42/11 од 05.05.2011. године предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужене у смислу члана 395. ЗПП-а.

Врховни касациони суд је на основу члана 395. ЗПП-а нашао да је ради уједначења судске праксе ревизија у овом случају изузетно дозвољена и на основу члана 399. ЗПП-а, основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу је признатом ратном војном инвалиду друге групе решењем Одељења за друштвене делатности општинске управе Општине Сомбор од 03.10.1997. године признато право на допунску заштиту почев од 01.05.1997. године. Решењем истог органа од 02.12.1998. године тужиоцу је као признатом ратном војном инвалиду трајно признато право на накнаду за време незапослености у висини просечне нето зараде у СРЈ из претходног месеца почев од 01.07.1998. године. Решењем одељења за друштвене делатности Општинске управе Општине Кула од 14.03.2003. године тужиоцу је утврђено правно на накнаду за време незапослености у месечном износу у висини просечне нето зараде у СРЈ из претходног месеца. Вештачењем је утврђен дуг између припадајућег и исплаћеног дела примања и износ на име доспеле законске затезне камате. Тужба је поднета 10.01.2008. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су усвојили тужбени захтев закључујући да тужиоцу припада право на исплату примања која се заснива на Уредби о правима на допунску заштиту војних инвалида, корисника породичне инвалиднине и цивилних инвалида рата и Закону о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца. Због тога, по становишту

нижестепених судова потраживање тужиоца представља захтев за испуњење новчане обавезе тужене према тужиоцу из члана 262. став 1. ЗОО. Закључујући да ово потраживање застарева у општем року од 10 година, и да је тужба поднета у том року, тужбени захтев тужиоца усвојен је у целости.

Основано се ревизијом указује да је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено. Захтев тужиоца се заснива на члану 172. ЗОО, по коме правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. Штета коју је тужилац претрпео огледа се у томе што је тужена без законитог правног основа у утуженом периоду ускратила пуну исплату, која му је призната коначним и правноснажним решењем органа управе. Међутим, потраживање које је тужиоцу признато овим решењем, по оцени Врховног касационог суда има карактер повремених потраживања јер се према члану 28. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца одређује у месечним износима у смислу члана 71. истог закона исплаћује по истеку месеца за који се исплата врши. По члану 372. став 1. а у вези са чланом 379. став 2. ЗОО, потраживања повремених давања која доспевају годишње или у краћим одређеним размацима у времену (повремена потраживања) застаревају за три године од доспелости сваког појединог давања.

По становишту ревизијског суда да би се у овој правној ствари могла донети правилна и законита пресуда према изложеном правном становишту потребно је у првостепеном поступку утврђивањем релевантних чињеница раздвојити застарели од незастарелог дела утуженог потраживања. Тек након тога стећи ће се услови за правилно пресуђење.

Са изнетих разлога су обе нижестепене пресуде морале бити укинуте на основу члана 407. став 2. ЗПП-а.

Председник већа-судија

Власта Јовановић, с.р.